

Günümüz toplumunda erişkinlerin ergenliğe gerilediği ve ergenlerin de erişkin olmaya niyetlenmedikleri bir gözlem olarak dile getiriliyor. 'Babanın ölümü'ne tanık oluyoruz. Bütün simgesel biçimleriyle baba ve otoritesi kayıplara karışıyor. Yarım erişkinlik ödüllendiriliyor. Böylece bütün kadim öğretilerde yerleşik olan dürtüleri kontrol etme, bastırma ve disiplin gibi dizginler serbest bırakılıyor. Günümüzün insanı geçmişin kısıtlama ve dizginlerinden kurtuldukça kendisini daha özgür hissediyor. Anne babalar çocukluğa geriliyor ve yalnız bırakılmış çocuklardan da bir an önce büyümeleri isteniyor. Çocuklar bunu elbette başaramıyor, yetişkinlik ve çocukluk arasında bir durakta kalakalıyor.

Anne babalık her bir nesilde mevzi kaybediyor. Doğru dürüst bir ebeveynlik görmeden büyüyen çocuklar, kendileri anne baba olduklarında, izleyebilecekleri bir erişkin rol modelinden mahrum bulunuyor. Yetişkinliğe bakıldığında görülen şey kaos ve boşuktan başka bir şey değil. Herkesin herşeye hakkının olduğunu düşündüğü, herkesin haksızlığa uğradığı gerekçesiyle bir diğerine bağırıldığı, herkesi tatmin edecek saygın bir otorite bulmanın giderek zorlaştığı bir toplumdan söz ediyoruz.

Tanrısız iktisadın herşeyi silip süpürdüğü, kapitalizmin nihai zaferini ilan ettiği bir dünyada, teknoloji de insanları aptallaştırıyor. Apartman dairesinin penceresinden bakıyorum: Her evde televizyonun ışığı. Medya teknolojileri cehaleti tırmandırıyor, entellektüel yetkinlik azalıyor. Zihinsel kapasiteleri düşmüş gençler dünyayı anlamakta zorlanıyor. Kitle kültürü böylece onları kolayca ruhsuz bir tüketiciliğin kucağına atıyor ve şirket kapitalizminin bilinçsiz kurbanları haline getiriyor. Ruhunu ve yönünü yitirmiş bir genç kuşakta ümitsizlik yaygınlaşıyor. Baba yara aldıkça çocukları kandırmak kolaylaşıyor.

Babanın meşruiyetini yitirmesi sadece çocuklukta saygı duyulan bir rol modelinin kayıplara karışması değil, ileriki hayatımızda akıl danışacağımız, bize rehberlik edecek bir âkil adamı da yitirmemiz anlamına geliyor. Bütün bir erkek kuşağında kimlik kaybına yol açabilecek, erkekleri yalnızlaştıran bir durum bu. Olgunluk ve sorumluluk da babayla birlikte yitip gidiyor.

Erişkin kişi ani tatmin, rahat ve heyecan peşinde koşmayan kişidir. Erişkin kişi hayatı bir biyografi ve gelecek ışığında tanzim eder. Kendisinden önce gelenlerin hayatını devam ettirir ve geleceği çocuklara miras bırakır. Hayatı sadece kendisi için yaşamaz. Erişkin kişi yaşın getireceği olgunluk ve sorumluluk hissini sahiplenir, böylelikle de kendisinden sonra gelen genç nesillere örnek teşkil eder.

BÜYÜYEMEMEK

Prof. Dr. Kemal SAYAR tarafından yazıldı

Pazar, 28 Nisan 2024 20:07 -

Anne babalar çocukların hedonizmini taklit ediyor. Hayat günübürlük zevk ve eğlence için yaşıyor. Böylece bir türlü büyüymeyen, büyümek istemeyen insanlar zuhur ediyor. Hayatı sadece kendisi için yaşayan bireyler, narsisizm bayrağını toplumun burçlarına dikeyor.

Narsisizmden kurtularak, her birimizin diğeri için sorumluluk hissettiğı bir ihtimam ahlakına dönebilir miyiz? Bunun için merhamet ve empatiyi, bebeklikten yaşıllığa kılavuz edinmemiz gerekiyor. Hayatı sadece kendimiz için yaşamıyoruz. 'Dünyayı çocuklarımızdan ödünç aldık' diyor bilge yerliler. Arzularımızı sınırlandırmayı ve bunları kültürel / ahlaki bir kod haline hetirmeyi başarmamız gerekiyor. Böylece anne babalar çocuklarını narsistik bir biçimde kullanmayacak veya onları sırf kendi arzuları uğruna yalnız bırakmayacak ve ihmal etmeyeceklerdir.

Dikkat dikkat! Anne babasız büyüye(meye)n çocuk ve ergenler için, acilen, tam erişkin bireyler aranmaktadır!

Prof. Dr. Kemal SAYAR